

LA NOVA GEOPOLÍTICA MUNDIAL DESPRÉS DE LA GUERRA D'IRAQ

Ignacio Ramonet

Director de *Le Monde Diplomatique*

Ponència transcrita, pronunciada en castellà

Em toca la important responsabilitat d'obrir aquest cicle de reflexions en aquest projecte d'intentar descriure la nova geopolítica mundial després de la guerra d'Iraq... En tot cas intentaré exposar una mica l'estat de la meva reflexió sobre aquest assumpte, no es tracta d'una veritat revelada o una veritat canònica sinó senzillament una reflexió que es fa sobre la marxa ja que estem en aquest moment, "Quina és la nova geopolítica mundial després de la guerra d'Iraq?", jo intentaria respondre de la manera següent: Què és el que ens planteja primer aquesta guerra? Reflexionarem sobre aquesta guerra, aquesta guerra ens porta a interrogar-nos sobre les característiques principals del món d'avui tal com el podem imaginar després d'aquesta enorme tensió. La guerra va ser precedida per una tensió diplomàtica, política, extremadament important, i després del fet que la guerra des del punt de vista militar va tenir una fase relativament curta, en definitiva, les dificultats que s'estan trobant els EUA a l'Iraq, el fet que no aconsegueixin resoldre una sèrie de problemes que ells intentaven resoldre militarment ens ha de portar a interrogar-nos precisament sobre quines són les característiques del món, quines són les dificultats que presenta el món d'avui. Penso que per entendre la guerra d'Iraq cal definir un aspecte del que podríem anomenar un "conflicte global", que ha tingut una fase anomenada guerra d'Iraq, ha tingut el període militar, però el "conflicte global" són altres aspectes. El conflicte és global perquè en realitat es desenvolupa en una sèrie de fronts o en una sèrie de dimensions que són per una banda la globalització en tant que és dinàmica principal del món d'avui, i que comporta ja una sèrie d'enfrontaments sobre els que direm quatre paraules. D'altra banda, els enfrontaments militars, principalment la guerra contra el terrorisme internacional, així definit per l'administració nord-americana, és l'aspecte dominant avui. Tercer, el que jo anomeno la guerra social, el fet que hi hagi un enfrontament dins d'aquest marc general entre rics i pobres, inclosos i exclosos, globalitzadors i globalitzats, etc. Y quart, el que podríem anomenar la guerra ecològica de mesures, decisions, iniciatives que tenen com a conseqüència la degradació del medi ambient. Aquest és el conflicte global en què penso que estem nosaltres en aquest moment i del que intentaré donar unes idees sobre aquests quatre aspectes: la globalització, les guerres de tipus militar, la guerra social i la guerra econòmica. Sembla que la globalització es tracta en definitiva de l'element determinant, en aquest moment que en definitiva caracteritza el món d'avui. La globalització és l'aplicació de la ideologia dominant d'avui que és l'ultraliberalisme, el neoliberalisme, el pensament únic, com vulguin anomenar-lo, aquesta filosofia, la seva aplicació concreta, això és el que nosaltres anomenem la globalització, el fet que constantment el mercat lluita contra l'Estat, que el privat lluita i s'oposa a tot allò col·lectiu, a allò públic, que l'individual lluita contra el col·lectiu, el comunitari. Que tot allò que pot ser egoisme avui en dia és valorat respecte a la solidaritat. Aquesta filosofia és la que presideix la globalització, tradueix una sèrie d'enfrontaments, la globalització tenia oberts dos fronts: un front econòmic i un front ideològic que és el que acabo de definir en aquest instant, amb aquesta idea que existeix un model pràcticament únic, el que el FMI va anomenar durant molt temps l'ajustament estructural, el que es va anomenar el "consens de Washington", una sèrie de mesures que s'han de prendre perquè aquesta recepta econòmica aplicada indistintament a tots els països es tradueix per una aplicació econòmica que és la tan valorada per les institucions que piloten, el que anomeno el "poder del Mal", el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, l'OCDE i l'Organització Mundial de Comerç. El "Poder del Mal" és qui en realitat està presidint, inspirant, dirigint la globalització. Aquest front és el front ideològic, es recolza en una dimensió important que seria la dimensió mediàtica, no hi podria haver eficàcia d'aquesta dimensió ideològica si no hi hagués una espècie de relleu d'aquesta ideologia per la institució mediàtica, pel poder mediàtic, és a dir, qui difon aquestes idees de la globalització des de fa ja força temps, principalment els grans mitjans de comunicació. A més, aquests grans mitjans s'han transformat en grans grups econòmics que

són actors centrals de la globalització. La globalització privilegiada, el mercat com l'estat privilegien l'empresa, cèl·lula model de la societat, que és un estat modern organitzat, dirigit, administrat com una empresa. Entre les grans empreses hi ha les empreses mediàtiques que evidentment avui en dia tenen com a missió difondre les idees de la globalització i proposar les idees de la globalització, com el futur, el paradís, l'Eden promès. La globalització no funciona com qualsevol projecte ideològic, de tipus escatològic, és a dir que proposa un signe alliberador, un objectiu que portarà la salvació del món. Per exemple, el cristianisme va proposar el Paradís, no cometre pecats, etc., aconseguir la salvació al més enllà, és una doctrina escatològica que promet la recompensa suprema al final. El comunisme, per exemple, proposava que si es donava el poder a la classe obrera, etc., se salvava la humanitat. La globalització diu el mateix, és una doctrina de tipus escatològic: si donem el poder a l'empresa, si donem el poder al capital, si l'estat està administrat segons les regles del FMI, com una empresa, la humanitat se salvarà. També aquí convé dir que hi ha per una banda una globalització ideal, un neoliberalisme ideal, i hi ha un neoliberalisme realment existent, per exemple, el que existeix realment a Bolívia avui i que es tradueix en matances de sindicalistes.

Aleshores, hi ha un front ideològic recolzat en un front mediàtic. Per altra banda hi ha un front econòmic. Evidentment la globalització és essencialment una doctrina econòmica de l'especulació, més que una economia basada en allò real, basada en allò virtual. Però a aquests dos fronts la globalització els hi ha afegit, després de l'11 de Setembre, un tercer front que és el front militar. Aquí passem al segon aspecte del que seria una geopolítica general d'avui de la qual jo parlava abans. Un front nou que és el militar, amb la idea que en realitat l'11 de Setembre ha posat en perill un equilibri en la relació de forces existents al món i que els EEUU, que han estat les víctimes dels atemptats de l'11 de Setembre, han obert a partir d'aquest atemptat un programa d'intervenció militar, que té l'objectiu de protegir la globalització contra el que podria produir-se venint d'aquesta zona obscura, no controlada, aquesta zona no descrita que és el món del terrorisme islàmic. Aquest front militar, els EEUU l'obren l'11 de Setembre amb la idea que per una banda desencadenaran aquesta guerra contra el terrorisme internacional. Però una guerra contra el terrorisme internacional que no té un aspecte concret. Què és el terrorisme internacional? És extremadament difícil de definir. El terrorisme islàmic, ell mateix té moltes branques. De fet, l'objectiu és atacar la xarxa Al Qaeda, designada com a autora dels atemptats de l'11 de Setembre per una part, per altra part també com l'adversari principal dels EEUU. Aquesta guerra tindrà una sèrie de fases. Aquest aspecte militar de la geopolítica d'avui, per una banda es decideix que les forces armades seran de nou un instrument de la política exterior, és a dir, que pràcticament des de després de la Segona Guerra mundial, les grans potències haurien abandonat sobretot amb el marc de Nacions Unides la idea que la política exterior podria ser pilotada, dirigida per les forces armades a partir de l'11 de Setembre. Per als EEUU les forces armades passen a ser un instrument normal de política exterior com ho va ser durant segles per a les grans potències imperialistes, les que van construir un imperi colonial. Per a aquestes potències l'imperialisme, els imperialismes, els imperis, tot i que fossin democràcies, la República Francesa, va constituir un imperi colonial i era al mateix temps República i Imperi. Aleshores es torna a la idea que les forces armades, no són només de defensa o de protecció com ho havien pogut ser durant la Guerra Freda, sinó que són un instrument d'intervenció per modelar el món, tal com es pot concebre en un centre polític d'una gran potència.

Un altre aspecte és el de la lluita contra el terrorisme des del punt de vista dels cossos d'intel·ligència o de policia. Als EEUU hi ha una llei que s'anomena *Patriot Act* que els permetrà, immediatament després dels atemptats, reduir les llibertats, permet per exemple que les comunicacions telefòniques es posin sota escolta sense l'autorització d'un jutge; permetrà que es puguin jutjar o detenir persones o centenars de persones sense haver de donar explicacions, explicar per quina raó les detenen; tenir-les incomunicades, sense haver de donar

explicacions, com es va fer durant les setmanes que van seguir l'11 de Setembre; crear, per exemple, aquest Penal de Guantánamo sense haver de donar explicacions a ningú, tot i que no tingui cap tipus de cobertura jurídica. I per altra banda també definir el que s'anomena "principi de guerra preventiva", guerra preventiva que com a conseqüència concedeix al país que així ho declara la possibilitat de realitzar una guerra quan li doni la gana sota el pretext que hi ha un perill imminent, i de fet la guerra d'Iraq és la primera aplicació moderna d'una guerra preventiva. Guerra preventiva que, en principi, s'havia exclòs després de la Segona Guerra Mundial, ja que tothom recorda que les guerres preventives últimes van ser les que van fer, per exemple, Alemanya quan va atacar la Unió Soviètica, l'Operació Barba Rosa el 1941 i també quan Japó va atacar els EEUU el desembre de 1941. Per tant es torna a la idea que hi hagi una legitimitat de la guerra preventiva i les aplicacions d'aquesta dimensió militar del conflicte les hem vist després de l'11 de Setembre, primer en una guerra que va ser la guerra d'Afganistan al final de 2001. Va ser una guerra punitiva, es va identificar l'Afganistan com el país que donava refugi als autors de l'atemptat de l'11 de Setembre i es va emplaçar el govern dels talibans que lliuressin els autors dels atemptats de l'11 de Setembre. En la mesura que aquest govern es va negar se li va declarar la guerra. La guerra d'Afganistan era una guerra legítima en la mesura que les Nacions Unides la van autoritzar. La diferència amb Iraq és que no està autoritzada pel Consell de Seguretat i per tant és una guerra il·legal. Tots els que participen en aquesta guerra, de fet, estan ocupant un país, com ha dit el president francès. Hi ha una ocupació i una resistència, això és el que diria un observador, diguem objectiu. El cas és que el militar té ara una importància extraordinària i que en tot cas els EEUU han fet del militar una dimensió normal de les relacions internacionals, tot i que el Consell de Seguretat ho hagi condemnat.

Aquest segon aspecte evidentment és molt perillós en la mesura que la nostra situació condueix a una sèrie de reflexions que són les següents: tots els observadors han notat que les acusacions que es van utilitzar per atacar l'Iraq no s'han pogut demostrar fins el moment, i efectivament es pot dir en definitiva que es va argumentar la guerra contra l'Iraq sobre la base del que podem anomenar mentides d'estat. Quines van ser les mentides d'estat? Essencialment tres: la primera mentida, que el règim iraquí, règim odiós, dictatorial, tenia relacions amb Al Qaeda. Com vostès saben, des del primer de maig han passat cinc mesos des que va acabar aquesta guerra i aquestes relacions no s'han pogut demostrar. Ja se sospitava que no existien i no s'han pogut demostrar fins al dia d'avui. Segon, es va dir que el règim de Saddam Hussein posseïa armes de destrucció massiva, químiques, nuclears; com saben hi ha un equip de 1.400 investigadors nomenats pels americans, no són de Nacions Unides, i no han trobat l'ombra d'una arma de destrucció massiva, i com vostès han vist els responsables nord-americans admeten que no han trobat res. Tercer, es deia que el perill era imminent, recordin que el senyor Blair va dir una cosa així com que en 48 hores els iraquians podien atacar. No hi havia perill imminent perquè no hi havia ni armes.

Hi havia, per tant, aquestes tres mentides d'estat que van ser les que van justificar l'agressió contra l'Iraq, la invasió d'Iraq. I aquestes mentides no han suprimit l'ocupació -estem en una situació que els EEUU es mantenen, en canvi, per exemple a un altre país com Corea del Nord també se l'acusa de tenir armes de destrucció massiva i que a més reconeix que les té. A aquest país no se l'ataca. Quina conclusió es pot treure? Concloure que a l'Iraq se'l va atacar precisament perquè no tenia armes de destrucció massiva. Si hagués tingut la bomba atòmica no l'haguessin atacat, òbviament, la prova és que no ataquen Corea del Nord, no només perquè té possiblement bombes de destrucció massiva i nuclears, sinó que a més té un amic poderós com el xinès. Aleshores, si vostè fos Síria o Iran o un d'aquests països que estan a la

llista dels països pàries, avui estaria accelerant la possibilitat de dotar-se d'armes nuclears perquè els EEUU estan demostrant que l'única garantia per no ser atacat pels EEUU és tenir armes nuclears. Així doncs, enlloc de combatre la proliferació d'armes de destrucció massiva, jo penso que aquesta política pot encoratjar-la en certes circumstàncies.

En tot cas, si estan avançant, és en la situació que tenim amb l'Iran. Vull dir que aquesta dimensió militar és molt preocupant per al conjunt del món, evidentment. Perquè, a què estem assistint a escala internacional? Estem assistint a un rearmament generalitzat. Recordin, no ha passat tant de temps, quan va caure el mur de Berlín evidentment tothom ho va celebrar. I quan va desaparèixer la Unió Soviètica, què van dir? Què va dir el pare de l'actual president dels EEUU? Va dir que es crearia un ordre mundial nou, i que aquest ordre mundial nou s'edificaria sobre els dividends de la pau. Què eren els dividends de la pau? Tots els diners que no s'aplicarien en despeses militars i despeses d'armaments i es van desmantellar molts exèrcits, es van reduir els pressupostos militars durant un cert temps. Avui en dia a la majoria dels països desenvolupats o no desenvolupats, els pressupostos militars estan en augment. Encara no han aconseguit, ni tal sols als EEUU, tot i que han avançat de manera espectacular, no han aconseguit el zenit a què van arribar durant la Guerra Freda, però estan de nou pujant de manera espectacular. Igualment estan fent en molts països: Índia, Pakistan, Xina, s'estan armant. Tots els països s'armen, per tant aquesta dimensió militar crea un perill nou, del qual pensàvem haver sortit després del final de la Guerra Freda.

La tercera dimensió d'aquests paràmetres de la geopolítica d'avui, jo diria que és la guerra social. Sobre la guerra social, dos o tres idees: primer, en definitiva, la situació en què estem indiscutiblement comença l'11 de Setembre de 2001, sens dubte. De vegades s'ha dit que aquesta data realment és una data de ruptura. Depèn de si considerem, per exemple, la dinàmica de la globalització, aquesta data no té una gran incidència per la globalització, que ha seguit el seu curs. Evidentment això ha tingut repercussions per a l'economia, en molts sectors del turisme, de les companyies aèries, per tant, l'economia ha patit el xoc de l'11 de Setembre, però la globalització, diguem com a dimensió ideològica, ha prosseguit la seva ruta. En canvi, des del punt de vista geopolític, com des del geoestratègic, l'11 de Setembre marca un trencament i a més globalment coincideix amb l'entrada en funció de l'administració Bush. Bush entra en funcions l'1 de gener de 2001, però, la seva hora de la veritat és l'11 de Setembre i aquí és quan tot el seu equip pot desenvolupar la seva política que tindrà com a dimensió aquesta guerra contra el terrorisme internacional. I la idea no és fer-la policial, sinó que es farà ús de les forces armades. Aleshores sí que hi ha un trencament i aquest trencament ens porta a considerar que avui en dia el terrorisme és la dimensió dominant del nostre món. Hem vist que molts països que tenien a veure amb el terrorisme han hagut de patir atacs terroristes d'una o altra dimensió. No podem estar d'acord amb això, evidentment. El terrorisme és quelcom abominable, però no s'ha distingit quin terrorisme. Jo he estat recentment a Colòmbia on el llenguatge s'ha modificat, abans el govern colombià i la premsa colombiana, quan parlaven de les FARC (un pot estar en complet desacord amb l'actitud de les FARC) parlava "dels guerrillers", "la guerrilla de les FARC va fer tal cosa", "els guerrillers van posar una bomba", etc., aquesta paraula ha desaparegut dels mitjans i avui ja són "els terroristes de les FARC", "els terroristes de les FARC han fet això", etc. "Hi ha hagut un atac terrorista", no és un atac guerriller, és terrorista. Aquesta paraula, evidentment, ha estat utilitzada, segons els contextos, amb la idea que hi ha terrorisme a tot arreu. I jo crec que és important relacionar tot això amb la idea de la guerra bruta, perquè vivim en un ambient mediàtic que dóna una gran importància a l'activitat terrorista. Però de fet, quan veiem serenament el balanç del terrorisme

avui en dia al món, ens adonem que aquest terrorisme és molt menys actiu que en altres moments, molt menys actiu, i tot i l'aspecte espectacular de l'11 de Setembre, i criminal òbviament, tot i que ha entrat en escena un actor que no existia fa 20 anys que és el terrorisme islamista. Perquè abans hi havia terrorisme al món islàmic, per exemple la guerra entre Israel i els palestins ja existia, però els que conduïen la lluita armada del costat palestí eren grups marxistes que portaven la lluita armada com a lluita de resistència diguem, i quan hi havia atemptats (n'hi va haver de terribles a Munic, a l'Aquille Lauro, etc.) eren grups marxistes més o menys radicals que els duïen a terme. Però no eren grups islamistes, l'islamisme és una dimensió nova que ha sorgit els últims quinze anys, i a la mateixa Palestina, on grups com Hezbola o Hamas, eren grups que no tenien la dimensió que tenen ara. Aleshores el fet que hagi sorgit aquest actor nou amb atemptats molt espectaculars, ahir, em sembla, se celebrava el primer aniversari de Bali, a Indonèsia. Malgrat això, si fem un balanç serè dels grups armats que hi ha al món, veurem que hi ha molts menys grups armats dels que existien fa 20 o 30 anys. Evidentment, a Espanya, el grup ETA continua estant actiu, però a Europa hi havia fa 30 anys la Banda Baader Mein Hof a Alemanya, les Brigades Roges a Itàlia, hi havia l'IRA, etc. Hi havia grups que actuaven, i aquests grups s'han reduït molt. A Amèrica, al continent americà, hi havia grups a tot arreu. Avui en dia, a part de les FARC, no queda cap grup que practiqui la lluita armada, i no hi ha lluita armada com hi va haver pràcticament a tots els països llatinoamericans.

En canvi, del que no es parla és d'aquesta dimensió de la qual vull parlar, que és la guerra social. Del que no es parla és que existeix als països poc desenvolupats, països pobres, una criminalitat en general a aquestes societats. El fet que en moltes àrees la pobresa, la desesperació, la frustració és tan gran que la gent, efectivament, utilitza les armes per robar, per segrestar o per assassinar. Es a dir, això s'ha desenvolupat de manera espectacular. A molts països del món no es pot circular pel carrer quan es té aspecte de venir d'un país més o menys desenvolupat d'Europa o d'Amèrica del Nord. Està exclòs que un pugui passejar pel centre de tal ciutat d'Amèrica Llatina, Àfrica, etc. Evidentment les víctimes són essencialment els pobres i aquí estic parlant d'un aspecte molt dramàtic. Per exemple, a Rio de Janeiro els últims 10 anys han mort per bala més nens que a Palestina i no hi ha una guerra. D'altra banda, aquesta guerra social no només té aquest aspecte dramàtic, sinó la sobreexplotació de la gent, la precarització que s'ha instal·lat en molts països on hi ha una sobreexplotació dels treballadors i treballadores, les maquiles que s'han instal·lat en aquestes fàbriques que s'han situat a Mèxic, a països del Carib, d'Amèrica Central; la sobreexplotació que pateixen els que tenen treball, que tenen treball i viuen en la pobresa.

Aquesta guerra social arriba fins els nostres països. Quina és la realitat social als nostres països? És l'atur massiu, un atur endèmic i massiu, és la precarització de totes les noves generacions que entren al món del treball extremadament tard o hi entren únicament, com a la majoria dels casos, com a treball precari, dividit, parcial, etc. Aquest és també un aspecte de la guerra social en què estem, sense que hi hagi organització. El fet que fins i tot als nostres propis països les decisions governamentals es prenen, en la direcció de reduir els drets dels treballadors, el temps de jubilació, reduir la quantitat que es rebrà durant la jubilació amb el pretext que no es podrà pagar; augmentar, en canvi, la cotització del treballador durant tota la seva vida per a la seva jubilació. Totes les decisions que es prenen, es prenen a expenses del treballador.

Un altre aspecte de la guerra social és el que fa treballar els nens, centenars de milions de nens que treballen al món; al Marroc qualsevol tapís marroquí està essencialment fet per nenes, o bé en molts països com Pakistan, Indonèsia, etc. fan el calçat esportiu. Tot el relacionat amb el tèxtil està fet pels presoners a les presons. Molts productes xinesos, tan barats que comprem que ens donen de regal al MacDonald's, sapigueu que molts d'aquests petits regals estan fets per presoners a la Xina perquè és molt barat (no estic acusant MacDonald's que després ens dirà que té una carta ètica). Tot això forma part d'aquesta guerra social, aquest front social del qual avui en dia es pren cada vegada més consciència perquè no es podria tenir avui aquest moviment antiglobalització que s'ha desenvolupat al món si no es tingués consciència d'aquesta guerra social, és a dir, aquesta consciència dels abusos de la globalització, i la idea que, efectivament, els moviments de dones, moviments indígenes, ecologistes, socials, estan intentant aturar la globalització per intentar respondre a aquesta dimensió de la guerra social.

L'últim aspecte és l'aspecte de la guerra ecològica, inútil dir que és una dimensió d'un conflicte extremadament important, que és possible que fa 20 anys als països desenvolupats no es tingués consciència de que està en joc senzillament la supervivència de la humanitat. Sabem que augmenta l'efecte hivernacle, les conseqüències poden ser desconegudes per a la majoria dels científics, augmentaran els nivells del mar, quants països desapareixeran? No ho sabem. Evidentment una part de la sobreproducció industrial, de la hiperproductivitat al Nord té com a conseqüències, com a productores de CO₂, tenen conseqüències en l'efecte hivernacle. I veiem que això, als estats dominants, no se li dóna una major importància. Ja veuen que l'estat que més contamina al món són els EEUU que han decidit no respectar el protocol de Kyoto tot i que el va signar el president Clinton al final del seu mandat, però el president Bush ha dit que no el respectarà. Es va celebrar l'any passat el desè aniversari de la Cimera de Rio, va ser en definitiva la presa de consciència general que hi havia un perill real, que estem esgotant la riquesa d'aquest planeta i que s'havia de començar a pensar en un altre tipus de productivitat, una altra manera de viure, de consumir, si volem transmetre als nostres descendents el planeta amb les mateixes característiques en què el vam rebre, és aquesta idea del desenvolupament durador. Però l'any passat a Johannesburg, es va fer un balanç absolutament desastrós que la majoria de les consignes que eren imperatives el 1992 no s'havien respectat i que a més avui en dia la presència d'aquesta idea que els estats transfereixen cap a grans multinacionals la responsabilitat de preservar el medi ambient. Un es pot preguntar en quina mesura les grans multinacionals tenen interès en preservar, quan cada any es destrueixen boscos d'una superfície igual a tres cops la superfície de Suïssa, que no tornen a néixer. Quan sabem quina classe de contaminacions s'estan produint avui en dia al món, amb les pesticides que se segueixen utilitzant de manera massiva, que hi ha regions dels països desenvolupats on ja no es pot beure aigua de l'aixeta, que tot i que és teòricament potable és una aigua carregada de pesticides i nitrats. Per tant, veiem que estem cada cop més vivint en un món que estem destruint. Sabem que la Unió Soviètica, per no haver pres mesures en aquest sentit, va deixar una herència desastrosa que va acabar amb el desastre de Chernobil l'any 86, dos anys abans del final de la Unió Soviètica. Estem poc atents a aquesta dimensió de la qual tot i que els dirigents polítics en parlen bastant, de vegades es considera que és un aspecte anecdòtic, secundari de la problemàtica geopolítica internacional. Penso que avui en dia és un front essencial. Si la geopolítica del món d'avui té quatre dimensions, una d'aquestes dimensions és la dimensió ecològica i penso que les noves generacions estan molt més atentes, tenen molta més precaució al respecte al medi ambient, però no es veu com es pot avançar en aquesta dimensió.

En tot cas, si haguéssim de resumir diria que si es vol entendre una mica la geopolítica d'avui, és necessari reflexionar sobre aquests quatre aspectes: globalització, guerra militar, guerra social i guerra ecològica. Moltes gràcies.